

N:o 110.

Af Herr Gustaf Silfverstolpe: Angående ändring i reglementet för folkskolelärares pensionsinrättning.

Uti § 18 af Reglementet för Folkskolelärares Pensionsinrättning stadgas, att "såsom tjänsteår räknas icke blott den tid, under hvilken lärare såsom ordinarie bestridt folkskolelärare-beställning, utan äfven den tid, utöfver fem år, som han, efter att hafva blifvit i behörig folkskolelärare-examen godkänd, varit såsom extra lärare vid folkskola anställd".

Följden af detta stadgande blir naturligtvis, att dessa extra lärare, äfven om de i öfrigt äro belättna med sin ställning och sina lönevilkor, sträfva att så fort sig göra låter få ordinarie tjänst, för att ej nödgas förnöta alltför många år i detta mödosamma kall, utan att få tillgodoräkna sig tjänsteår i pensionskassan, hvilket åter föranleder svårighet för församlingarna att vid dessa befattningar för längre tid fästa skickliga personer, samt tätare ombyten än önskligt och nyttigt är för undervisningen.

För en förändring i detta stadgande synes äfven billigheten tala, enär under många förhållanden en extra lärares kall vid folkskolan kan vara lika mödosamt som den ordinarie lärarens.

Med afseende på hvad här ofvan blifvit anfördt, får jag vördsamt föreslå:

att sådana förändringar vidtagas i Reglementet för Folkskolelärares Pensionsinrättning, att extra lärare, som blifvit i behörig folkskolelärare-examen godkänd måtte kunna förvärfva rättighet att, ifrån den tid han vid folkskola vunnit anställning, beräkna tjänsteår för pensions erhållande, antingen genom årligt erläggande af pensionsafgift under de fem första åren af sin tjänstgöring såsom extra

lärare, eller ock genom att, vid tillträde af ordinarie lärarebeställning, på en gång erlägga dessa afgifter för nämnda fem år.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles vördsamt.

Stockholm den 26 Januari 1874.

Gust. Silfverstolpe.

N:o III.

Af Herr **Gustaf Silfverstolpe**: *Angående indragning till vederbörande skolkassor af klockarelönerna å landet, m. m.*

Att folkbildningen är en af de allravgästigaste nationalangelägenheter, nekar väl ingen; att den ock under sednare år gjort väsendtliga framsteg, bevisa de af regeringen förordnade inspektörernes berättelser, men desamma gifva ock vid handen, att mycket ännu återstår att önska och göra. Denna angelägenhet kräfver redan ganska betydliga uppoffringar af kommunerna, oaktadt de rikliga bidrag som af staten erhållas; och för folkskoleväsendets utveckling och fullkomnande äro ännu ytterligare uppoffringar af nöden. Det torde anses förlåtligt om församlingarne, synnerligast de fattigare, med bekymmer motse detta, så mycket mera som öfriga kommunala utskylder i allmänhet äro i stigande, och att de gerna skulle önska sig någon lindring, ifall en sådan, utan skada för ifrågavarande viktiga angelägenhet, skulle kunna erhållas.

För min enskilda del tror jag, att en sådan icke obetydlig lindring skulle, utan någon olägenhet, kunna vinnas på landsbygden genom indragning af de till klockaretjensten anslagna löner och dessas användande för folkskolans räkning. Enligt kyrkolagen, kap. 24 § 31, "skall klockaren vara boklärd, kunna sjunga och skriva, så att han deruti kan undervisa församlingens ungdom", och i § 32 samma kapitel omförmäles "den pligt